Konrad Stoobemeel'i jalge úmbert kinni ja kiskus teda maha, keda teine mitte tähele ei olnud pannud. N'agu tiiger, kargas kurjategija mahakukkuja pääle ja pistis oma lühikese mõõga temale rindu, nii et teine rõgistes hinge heitis.

Paganate julgus kaswas nüüd jälle; kahekordse rammuga ja kindla wõidulootusega tungisiwad nemad uueste nende kahe wastasniku kallale; aga pidiwad siiski jälle taganema. Kuhu aga need endid põõrsiwad, sääl langesiwad kõik nende wägewa mõõga hoobide alla, ja waenlased tõmmasiwad endid uueste tagasi, nendele ruumi andes; aga tungisiwad ikka jälle pääle. Wiimaks langes ka Roobezoll haawatud ja werine üleüldse, ühest noolest trehwatud, maha. Nüüd seisis Goolin üksi weel oma waenlaste keskel. Hirmus äraspõõja tuline wiha süütas tema südant põlema, kui wiimane tema armsa seltsimeestest langenud oli. Kalewi poea jõuud tungis tema läbi soonte, ja seesama põõrane meel, mis siis tema pääle tuli, kui tema õde waenlased piinasiwad, wõttis nüüd jälle tema üle wõimust. Ta wiskas kilbi enesest ära, hakkas mõlema kätega mõõgapärast kinni, tormas kesk waenlaste sekka ja raijus kõigest wäest enese ümber, surma ja hukatust lautades. Keegi ei wõinud niisuguse põõrase meelel lõhkuja wastu seista, waid kõik langes tema ees n'agu pilliroog maha, ja mõne minutiga oli wõitlemine otsas. Metsalise hulgumisega põgenes waenlaste hulk ära; ja n'agu wälja raijutud kuju, jäi wõitja üksi werise lahingi paiga pääle — see ainuke elaw sadande surnute seas. Sääl kukkusiwad tema silmad langenud sõbrade pääle — ja tema jõuud oli nüüd korraga otsas. Üksi ja waeseks jäänud, seisis ta sääl; kõik mis temal armas olnud ja mis teda armastanud, oli nüüd korraga kadunud, ja see tundmine ja mahajäetus rõhus teda wäga. Pisarad langesiwad temale silmi, kui ta oma wennaliku sõbrade kehade juure ennast maha laskis. Armastuse muretsemisega kandis ta neid sinna tamme puude alla, kus nemad lühikese aea eest alles rõõmu oliwad maitsenud;

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1880, lk. 25